

„Takže takovejhle byl muj život, složitěj, ale ráda na to vzpomínám.“

Paní Vlasta Vaněčková, rozená Šmídová, se narodila 16. dubna 1933 a pochází z Červené Řečice. Měla dva sourozence. O dva roky starší sestru, která již zemřela, a o pět let mladšího bratra, který žije v Červené Řečici a pravidelně si telefonují. Tatínek měl v Červené Řečici obchod (drogerii) a maminka mu pomáhala, než jim ho i s rozestavěným domem zabavili komunisti. Tatínek potom byl ve vlastním obchodě jen jako prodavač.

Ve škole během druhé světové války museli mluvit německy. Za česká slova o přestávce dostávali pokutu. Do zabrané řečické školy nemohli, chodili si tehdy jen pro úkoly do Sokolovny. Paní Vlasta si vzpomněla i na fyzické tresty. Buď stáli v koutě nebo rákoska. Utkvělo jí, že jednou dostala rákoskou přes ruce i ona. V dětství hrála na klavír a housle, ale prý nijak nevynikala. Její učitel, pan Čáp, jí řekl, že je „jako Kubelík, místo toho U – jako kbelík.“ Vánoce slavili skoro stejně jako dnes. Na stromeček věšeli čokoládové kolekce a jako dárky dostávala knihy i oblečení. Velkou radost jí v dětství udělala kuchyňka nebo loutkové divadlo. Jako děti byli pořád venku.

Obecnou školu vychodila v Červené Řečici a pak pokračovala na dva roky do měšťanky. Na gymnázium se dostala celkem bez potíží, ale v posledním ročníku jí a některým spolužačkám hrozili, že nebudou připuštěny k maturitě. Během svatého týdne se učila, i když nevěděla, jestli to bude k něčemu. Nakonec maturitu skládat mohla, ale dál studovat nešlo. Po maturitě se pokoušela dostat na „učitelák“, ale kvůli tatínkovi živnostníkovi ji nevzali. Místo ní vzali holky s horším průměrem.

Paní Vlasta pracovala v Kartáčovnách v Pelhřimově a byla tam velmi spokojená. Jako plánovačka připravovala výplaty kolegům. Plat měla přes tisíc korun, což jak říká „tenkrát to pro nás byly velké peníze“.

S manželem se dali dohromady v Červené Řečici na náměstí, kde se scházela omladina. Jezdil tam z Pelhřimova za prací. Když spolu začali chodit, musel odejít na dva roky na vojnu do Pardubic a viděli se během té doby asi jen dvakrát. Po návratu z vojny se v roce 1955 v Červené Řečici vzali. Nejprve měli svatbu na úřadě a pak i v kostele. Dva roky bydleli v Řečici, poté dostali byt v Pelhřimově „Na Zavadilce“. Už několik let bydlí u syna Honzy. S manželem měli také dceru Evu. Dnes má paní Vlasta šest vnoučat a šest pravnoučat. Je na ně hrdá. S manželem spolu byli 64 let, než v roce 2019 zemřel.

V dětství museli do kostela jako římská katolíci chodit povinně. Když nešli, museli mít omluvenku. V kostele taky zpívala ve sboru. Její děti už do kostela nechodili. Za komunismu bylo složitější nechat děti pokřtít. Syna pokřtil pan farář ještě v nemocnici. Dcera je křtěná v kostele a kmotrou byla sestra paní Vaněčkové.

Vzpomíná, že v roce 1968 byli při obsazení úplně vyděšení, když na ně mířili vojáci samopaly. O upálení Jana Palacha se dozvěděla z televize, kterou už měli doma. Na prvomájové průvody museli za komunismu povinně, i když se jim nechtělo. Těšila se vždy jen na párek s rohlíkem. Před Vánoci se stály fronty i třeba na banány a pomeranče. Komunismus nenáviděla, protože lidem všechno vzali.

Nejradši poslouchala country hudbu, měla ráda i skupinu ABBA a na chatě v lipickém údolí trávili hodně času s partou přátel a rodinou. Pořádali zde pravidelně karnevaly a sportovní klání. Se sestrou, která byla sportovní pilotkou, také létala malým letadlem.

Po odchodu do důchodu se jí splnil životní sen pracovat ve zdravotnictví. V padesáti pěti letech se zaučila v nemocnici na „sterilce“ (sterilizace nástrojů) a pracovala tam pět let, pak ještě dva roky v nemocnici uklízela.

Sametovou revoluci vítala s radostí. Napsala prezidentu Havlovi dopis o svém životě a strastech z dob komunismu a dostala odpověď, kterou má schovanou. Po revoluci procestovala celou Evropu.

